

Livets väg

nr 5 / 2021

**Jesus sade: Jag är vägen,
sanningen och livet. Ingen
kommer till Fadern utom
genom mig (Joh. 14:6).**

Juldagens evangelium

Från Luthers predikan i kyrkopostillan över julevangeliet Luk. 2:1-14 hämtar vi följande. Lukas skriver:

”Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Kvirinius var landshövding över Syrien. Alla gav sig då i väg för att skattskriva sig, var och en till sin stad. Så for också Josef från staden Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad som heter Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt. Han for dit för att skattskriva sig tillsammans med Maria, sin trolovade, som var havande. När de befann sig där var tiden inne då hon skulle föda. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom de inte fick plats i härbärgen.”

Luther: ”Vårt evangelium är så klart, att det inte behöver utläggas på något mer omfattande sätt. Det behöver endast betraktas och begrundas djupt i hjärtat. Den som kan stilla sitt hjärta, avlägsna alla främmande tankar och ständigt endast skåda in i själva tilldragelsen, han får den allra största nytta ur evangeliet. Ett stilla vatten kan ju få från solen, både en klar bild och rikligt med värme. Däremot kan inte ett forsande och svallande vatten avspegla solen eller uppvärmas av den. Därför är det också så om du vill bli upplyst och uppvärmd och se Guds underbara nåd, att du måste dra dig undan

till ett ställe, där du kan få vara stilla och i ditt innersta hjärtas djup ta emot den bild som detta evangelium framställer för dig. Då kommer ditt hjärta att bli ljust, brinnande, andäktigt och glatt och du ska finna idel underbara ting. ...

Det är möjligt att de ägde en åsna som Maria satt på under resan. Evangeliet säger dock ingenting om den saken och det är troligt att Maria och Josef gick till fots. Tänk på hur föraktad hon måste ha varit i härbärgena under resan. Maria som ju hade varit värd att färdas i all prakt och i gyllene vagnar. ... Men Guds moder, hon färdades en lång väg till fots, mitt i vintern, med sin börda! ...

Evangelisten berättar att när de kom till Betlehem, så måste de dra sig undan för alla människor, eftersom de var de allra ringaste och mest föraktade. De blev slutligen hänvisade till ett stall och måste där dela härbärke, bord och sovrum med boskapen. Under tiden satt många elaka människor i värdshuset ja, sittandes i högsätet lät de fira sig som herrar. De märkte inte och förstod inte vad Gud lät ske i stallet.

Gud låter de mäktiga husen, de prunkande salarna stå tomma. Han låter människorna äta, dricka och göra sig lustiga där, men den rätta skatten är dold för dem. Det var verkligen en mörk natt som då vilade över Betlehem. Tänk att staden inte såg ett sådant ljus! Gud visar här tydligen att han inte alls bryr sig om vad världen är, har och förmår. Världen avslöjar sig också och visar tydligen att hon inte känner eller efterfrågar vad Gud är, har och verkar. ...

Livets väg

Evangeliskt-lutherskt kyrkoblاد

Nr 5, den 24 dec 2021

Red. kyrkoherde Sten Rydh

För Maria var förhållandena vid själva födelse ännu sämre. Då hon för första gången skall föda är det ingen som förbarmar sig över henne. ... Där ligger hon nu ensam, mitt i den kolmörka natten, utan ljus, utan eld, utan alla förberedelser. Ingen erbjuder henne hjälp, vilket brukar vara vanligt när en kvinna ska föda barn. I härbärgat vimlar det av människor från alla orter. Där är ett sus och ett dus och i detta försvinner Maria. Ingen bryr sig om henne. Sannolikt hade väl inte Maria väntat att barnet skulle komma så snart. I så fall hade hon antagligen stannat kvar i Nasaret. ...

Maria fick också vidkännas precis detsamma som alla andra barnaföderskor har gjort och gör. Allt detta därför att hon skulle vara Jesu rätta naturliga moder och han hennes rätte, på naturligt sätt födde son. Sålunda gick hon kroppsligen igenom allt det som hör till en födelse, med undantag av att hon fött utan alla besmittelse och synd, utan smärta och utan skada. Ty eftersom avelsen skedde utan synd, så undgick hon också den syndens förbannelse, som uttalades över Eva, då det i 1 Mos. 3:16 heter: *Du skall föda dina barn med sveda*. För övrigt fick dock Maria gå igenom detsamma, som vilken annan barnaföderska som helst.

[Kommentar: Luther säger inte att Maria var utan synd, utan att avelsen och födelsen skedde utan synd, då den helige Ande utförde detta under.]

Det är att lägga märke till att nåden inte förstör och hindrar, utan den förbättrar och befrämjar naturen och dess verkningar. För den sakens skull har också Maria helt naturligt närt Jesusbarnet vid sitt bröst, inte med någon främmande mjölk, utan med sin egen. ... Jag säger detta därför att vi ska ha en fast grund för vår tro, så att vi inte tänker oss Kristi människonatur som något alldeles speciellt, utan låter honom

vara en sann människa, som liknar oss i allting, utom vad synden och nåden beträffar. ... Ju djupare vi kan tänka oss Kristus nedsänkt i vår natur och kött, desto mer tröst skänker han oss. ... Texten står fast och orubblig. Den säger att *hon födde* och änglarna säger att *Han är född*. ...

I samma trakt uppehöll sig några herdar, som låg ute och vaktade sin hjord om natten. Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket förskräckta. Men ängeln sade: "Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta är tecknet: Ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba." Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud:

Vilken följd får nu denna födelse i himlen? Ja, lika mycket föraktad som den är på jorden, lika mycket och ännu tusen gånger mer är den ärad i himlen. ... Vad är det då inte för en ära, när alla himlens änglar inte kan hålla sig stilla av glädje. De predikar, lovar och sjunger och utan att hålla igen flödar deras fröjd och gamman ut, så att även fattiga herdar på jorden kan höra dem. ...

Här ser du, hur översvinnligt högt Gud ärar dem, som för hans skull föraktas och gärna låter sig föraktas av människor. Guds ögon ser till djupet och till det förnedrade, såsom det står skrivet i Ps. 113:5-6: 'Vilken är såsom Herren vår Gud, han som sitter så högt och ser ned så djupt, i himmelen och på jorden?' Änglarna kunde inte heller komma till furstar och mäktiga män, utan endast till olärda lekmän och de allra oansenligaste på jorden. Borde de inte i stället ha vänt sig till överstepräster och de lärda i Jerusalem, som ju ändock hade så mycket att säga om Gud och änglarna? Nej, de fattiga herdarna, som ingenting var på jorden, de skulle aktas värdiga och ha denna stora nåd och ära i himlen.

Det som är högt, förkastar Gud helt! Ändock jagar vi enbart efter höghet, så att vi inte ska komma till ära i himlen. Vi drar oss allt längre och längre bort ifrån Guds ansikte, som får till följd att han inte ser oss i djupet, dit hans blickar endast är riktade.

... Nu ska vi också se vilka mysterier eller Guds rikes hemligheter som finns i denna berättelse. I alla dessa hemligheter är det framför allt två saker som blir oss givna: Evangelium och tron. Dvs *vad man ska predika och vad man ska tro*.

Tron är det första och förnämsta av allt. I Guds ord är det tron, som vi först av allt bör lära känna. Denna tro består inte endast i det att du tror att berättelsen i vårt evangelium är bokstavligen sann. Det hjälper dig inte. Inte heller hjälper det alla syndare och fördömda att tro sådant. De tror ju redan på ett sådant sätt. Skriften och Guds ord lär ingenting om denna tro, eftersom den är ett verk av naturen och inte av nåden.

[Luther lär förvisso att berättelserna är sanna. Men även djävulen och många icke-kristna människor anser att berättelserna är sanna och trovärdiga. Luther visar att den frälsande tron är något mer än detta.]

Nej, den rätta saliggörande tron, som Gud i sin nåd verkar och med sitt ord kräver, består i att du med visshet och fasthet tror att Kristus är född för dig och att hans födelse är din och att Gud lät det bli så för din skull. Ty evangelium lär oss att Kristus blev född för vår skull och att han gjort och lidit allt för vår skull, precis som ängeln här säger: *Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren*. I dessa ord kan du klart se, att han är född för vår skull.

Han säger inte endast: Kristus är född, utan *åt er, åt er är Frälsaren född*. Han säger inte: Jag bär bud om glädje, utan *till er, till er bär jag bud om en stor glädje*. Detta är en

glädje som inte skall stanna hos Kristus, utan ges åt hela folket. Men sådant tror ingen ogudaktig eller fördömd människa på och kan inte heller tro på det. Ty tron är salighetens grund, som förenar Kristus och det troende hjärtat på ett sådant sätt att allt vad de gemensamt har också blir deras gemensamma tillhörighet.

Vad har de då? Kristus har en ren, oskyldig och helig födelse. Människan har en oren, syndig och fördömd födelse, som David säger i Ps. 51:7: *Se, jag är född av syndig säd, och min moder har avlat mig i synd*. Mot denna orena födelse ges inget annat motgift och botemedel än Kristi rena födelse. Men nu kan denna Kristi födelse inte utdelas kroppsligen. På det sättet skulle den inte heller kunna hjälpa någon. Därför blir den genom ordet utdelad andligen till varje människa, så att var och en som i sitt hjärta verkligen tror att denna födelse är, som ängeln säger, given åt honom, inte ska ta skada av sin egen orena födelse. ...

Att lära känna Kristus rätt för med sig ett lätt, fritt, förnöjt och tillfredsställt samvete. Därav följer att kärleken till och lovprisningen av Gud växer sig allt starkare – Gud som för ingenting, i Kristus, har gett oss så översvinnligt rika skatter. ...

Nej, du ska se till så att du gör Kristi födelse till din egen, så att du med honom för göra detta byte som innebär att du blir fri ifrån din egen födelse, för att i stället få hans. ... Du ska bedja om att få denna tro och öva dig i den så länge som du lever. ...

Det är viktigt att vi under anfäktelsen inte låter denna artikel tas ifrån oss. Ty den onde fienden anfäktar ingenting så hårt som tron. Vi måste därför vara rustade och veta var skriftens grunder för vår tro finns, så att vi kan visa honom (fienden) till dessa. Då kommer han till korta med sitt angrepp, ty han kan inte stå emot Guds ord."

(Ur Kyrkopostillan, 1987, del I:99-120)